

bambóok

Vysnívaná odmena

Barbara O'Connor

Vysnívaná odmena

Barbara O' Connor

Barbara O' Connor

Vysnívaná odmena

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Bambook
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 167. publikáciu.

Z anglického originálu *How to steal a dog* vydaného vydavateľstvom Macmillan Publishing Group, LLC. v roku 2007,
preložila do slovenčiny Petronela Pavlíková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácia na obálke Žaneta Aradská
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Natália Kulťková

Vydanie 1., 2023
Počet strán 200
Tlač FINIDR, s.r.o.

HOW TO STEAL A DOG
Copyright © 2007 by Barbara O'Connor
Published by arrangement with Farrar Straus and Giroux Books for Young Readers,
an imprint of Macmillan Publishing Group, LLC.
All rights reserved.

Cover illustration © Žaneta Aradská, 2023
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Petronela Pavlíková, 2023

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-519-4 (ePub)
ISBN 978-80-8090-518-7 (pdf)
ISBN 978-80-8090-517-0 (print)

Venované psom môjho života:

*milúčkej Phoebe,
mrzutému Mattymu
a Murphymu, ktorý mi ukradol srdce.*

1

V ten istý deň, keď som sa rozhodla, že ukradnem psa, sa moja najlepšia kamarátka Luanne Godfreyová dozvedela, že bývam v aute.

Už dlho som mame tvrdila, že Luanne to skôr či neskôr zistí, keďže je tak neuveriteľne otravná. Mama však iba zagúľala očami a utrúsila: „Prestaň mrnčať a upaľuj na zastávku, Georgína.“

Presne to som urobila. Prišla som na autobusovú zastávku a predstierala, že naďalej bývam v byte číslo 3B. Predstierala som, že nemám na tričku fláky od horčice. Predstierala som, že dnes ráno som si neumývala vlasy na toalete pri benzínke Texaco. A predstierala som aj to, že sa ocko od nás prednedávnom nezdekoval a že po sebe nenechal len tri rolky dvadsaťpäťcentoviek a pár pokrkvanych bankoviek v pohári od majonézy. Myslím, že v predstieraní som celkom dobrá.

To sa však o mojom bratovi Tobym povedať nedá. Keď mu mama prikázala, aby upaľoval na zastávku a prestal mrnčať, rozreval sa ako malé decko. Ako vždy.

„Čo je Tobymu?“ vyzvedala Luanne, kým sme čakali na autobus.

„Bolí ho ucho,“ odvetila som a veľmi si dala záležať, aby to vyzeralo, že môj život je úplne v pohode a nie totálne otrasný, ako to bolo v skutočnosti.

Luanne zvrátila obočie a zovrela pery. Vedela som, že jej bezočivosť mi čoskoro začne liezť na nervy. Mala som pravdu.

„Tak prečo ho teda mama nútila ísť do školy?“ spýtala sa a naďalej na mňa vrhala ten prižmúrený pohľad. Nijako som však nedala najavo, ako veľmi ma tým vytáča. Len som pokrčila plecami a dúfala, že s vyzvedaním o Tobym konečne prestane.

Prestala. No o chvíľu presmerovala svoju dotieravosť na mňa.

„Georgína, neuraz sa, ale začínaš vyzeráť trochu zanedbane.“

Zanedbane? Takto mala vo zvyku rozprávať jej mama. Luanne by nikdy nepovedala niečo ako *zanedbane*, ak by to od nej predtým nepočula.

Čo som jej mala odpovedať? Napríklad: „Neviem, či vieš, Luanne Godfreyová, ale je celkom náročné mať čisté oblečenie, keď prespávaš v aute celý týždeň.“

Alebo: „Viem, Luanne. Lenže hrebeň som stratila v tej kope vecí, ktoré pán Deeter vyšmaril na chodník, keď nás vyrazil z bytu.“

A na to by mi odvetila: „A prečo by pán Deeter niečo také robil?“

A ja by som zareagovala: „Zrejme preto, lebo tri rolky dvadsaťpäťcentoviek a pohár pokrkvavých jednodolároviek nájom nezaplatia, Luanne.“

Nič z toho som však nevyslovila a predstierala, že slovíčko *zanedbane* som prepočula. Nastúpila som do autobusu a posadila sa vedľa Luanne na šieste sedadlo v ľavom rade. Ako zvyčajne.

Bola som presvedčená, že Luanne sa len tak ľahko nevzdá a bude otravovať, kým neodhalí pravdu.

„A čo ak bude chcieť prísť na návštevu?“ spýtala som sa mamy. „Alebo čo ak nám bude nazerať do okien alebo čo ak zistí, že tam už nebyvame?“

Mama iba mávla rukou a zatvorila oči, aby tým dala najavo, aká je unavená, keď má teraz

dve práce. Dennodenne som si predstavovala, ako Luanne nazerá do bytu 3B. No neuviedla by tam našu šťastnú rodinu počas večere. Bola by tam iná rodina. Nejaká skutočne šťastná rodina a nie rozbitá ako tá moja.

A tak, keď sme jedného dňa vystúpili z autobusu, spravila Luanne tú najbezočivejšiu vec na svete. *Špehovala ma*. Snažila som sa dobehnúť Tobyho, pretože mi vzal kľúče od auta a bežal popredu. Vôbec som si teda nevšimla, že Luanne sa celou cestou za mnou zakrádala. Sledovala ma cestou okolo bytu 3B, cez celú ulicu až za budovu Eckerdovej lekárne, kde parkovalo naše auto so stiahnutými okienkami, z ktorých visela vypraná bielizeň. Toby ma čakal vedľa auta, sediac na prepravke od mlieka.

Ak som si niekedy želala prepadnúť sa pod zem, tak práve vtedy, keď som sa otočila a zbadala Luanne zízajúcu na nás a na všetko dookola. Z výrazu jej tváre bolo úplne zrejmé, čo si myslí.

Najradšej by som mávla čarovným prútikom a nechala ten šrot zmiznúť zo zemskeho povrchu. Ešte viac, omnoho viac ako čokoľvek na svete som si však priať, aby prišiel ocko a všetko bolo opäť ako predtým.

Vystrúhala som úsmev a vyhlásila: „Je to len dočasne.“ Presne takto mi to mama opakovala už asi stokrát.

Luanne sa iba začervenala a poznamenala: „Aha.“

„Len čo mama dostane výplatu, presťahujeme sa do nového bytu,“ vysvetľovala som.

„Aha.“

Potom sme obe len tak postávali a uprene hľadeli na svoje topánky. Cítila som, ako sa vzdialenosť medzi nami zväčšuje, až som mala dojem, že Luanne Godfreyová, moja priateľka na život a na smrť, stojí na opačnej strane vesmíru.

Nakoniec prehovorila: „Radšej už pôjdem.“

Ani sa však nepohla. Stála na mieste a ja som pevne zatvorila oči v snahe nevyzerať ako totálny zúfalec, a hlavne sa nerozplakať, panebože.

Nakoniec sa do toho zamiešal Toby, a tým všetko ešte zhoršil. „Mama nechala odkaz, že bude dnes dlho v práci a že si máme dať na večeru tie cestoviny z chladiaceho boxu.“

Luanne zdvihla obočie a ozvala sa: „Už dlhšie som nevidela vášho ocka.“

A vtedy to prišlo. Už som viac nedokázala zdržiavať slzy, ktoré sa mi tlačili z pevne zovretých

očí. Sadla som si na zem a presne tam, na parkovisku pri lekárni, som jej všetko vyklopila.

Položila mi ruku okolo pliec. Počula som, že mi niečo hovorí, ale tak ma pohltilo zúfalstvo, že som sa okrem plaču nezmohla na nič iné. Keď som sa konečne vyplakala, vstala som, oprášila si nohavice, odhrnula si vlasy z tváre, pozrela na Luanne a povedala som: „Sľúb mi, že to nikomu neprezradíš.“

Luanne prikývla: „Sľubujem.“

„Ani mame.“

Na sekundu sa jej zablýslo v očiach, no nakon súhlasila: „Dobre.“

Zdvihla som malíček a čakala, že si so mnou prepletie ten svoj, a spečatíme tak náš sľub. Zaváhala.

Dupla som a strčila do nej malíčkom. Nakoniec sa pripojila a potriasli sme si prepletenými malíčkami.

„Teraz už naozaj radšej pôjdem,“ utrúsila.

Sledovala som, ako sa ženie cez parkovisko. Potom sa obzrela a zmizla za rohom lekárne.

„Neznášam cestoviny,“ ozval sa Toby, ktorý ešte stále sedel na prepravke od mlieka. To bol celý on, nedoprial mi ani len jednu jedinú minútu na utápanie sa vo vlastnom nešťastí. Namosúrene

som podišla k zadnej časti auta a kopla do chladiaceho boxu. Prevrátil sa a vypadli z neho plastové nádoby a vrecká s ľadom.

„Ani ja,“ povedala som.

Vliezla som do auta, uvelebila sa na zadnom sedadle a čakala na mamin návrat z práce.

Už dávno sa zotmelo, keď som na tvrdom asfalte začula klopot maminých topánok blížiacich sa k autu. Sadla som si a vykukla z okna. Dokonca aj v slabom svetle pouličných lúčok bolo vidieť jej unavenú a smutnú tvár. Niečo v mojom vnútri mi našepkávalo, že to mám nechať tak a ďalej spať, ale niečo iné ma zas nabádalo vyjsť von a niečo povedať. A presne to som urobila.

Mama tvorila dvere a od ľaku až nadskočila.

„Kristepane, Georgína, čo ešte robíš hore?“ spýtala sa.

„Nenávidím to tu,“ hlesla som. „Už tu nechcem byť.“

Opatrne som zatvorila dvere, aby som nezobudila brata, a otočila sa k nej: „Mami, musíš niečo urobiť, musíš nám nájsť nejaké bývanie. *Normálne* bývanie. Nie auto.“

V snahe dotknúť sa ma natiahla ku mne ruku, ale uhla som sa. Ruka jej padla popri tele, akoby bola z olova, a potom mama vydýchla tak prudko, až si odfúkla vlasy z čela.

„Snažím sa,“ odvetila.

„Ako sa snažíš?“

Šmarila kabelku dnu cez otvorené okno. „Jednoducho sa snažím, Georgína, jasné?“

„Ale ako?“

„Mám dve práce, čo ešte odo mňa chceš?“

„Aby si nám našla bývanie,“ odpochoďovala som naštvane, no potom som sa obrátila späť.

„Všetko je to moja vina!“

Mama pribehla ku mne a chytila ma za plecía.

„Na bývanie treba *peniaze*,“ ozvala sa. Pri slove *peniaze* mnou zľahka mykla. „Usilujem sa šetriť, chápeš?“ dodala. Spustila zo mňa ruky a oprela sa o auto.

„Koľko peňazí potrebujeme?“ zaujímalo ma.

Mama sa zahľadela na oblohu, akoby hľadala odpoveď vo hviezdach. Potom veľmi pomaly potriasla hlavou a pokračovala: „Netuším, Georgína. Veľa...“

„Ako veľa?“

„Viac než máme.“

Obe sme len tak postávali v tme a počúvali cvrčky. Mama ma objala okolo pliec a ja som si oprela hlavu o tú jej. Kiežby som bola opäť tým malým dievčatkom, ktorému stačí iba zaplakať a ostatní sa oň hneď postarajú a všetko sa vyrieši.

Po chvíli som jej už asi po milióny raz položila tú istú otázku.

„Prečo od nás ocko odišiel?“

Pri tých slovách sa ledva udržala na nohách. „To by som chcela vedieť tiež.“ Odhrnula si vlasy z očí. „Asi bol už z toho všetkého unavený,“ poznamenala.

„A z čoho?“

Ticho medzi nami bolo citeľné a tmavé ako nejaký múr. Po chvíli som vyslovila otázku, ktorá mi už dlho vypaľovala dieru do srdca. „Bol unavený zo mňa?“

Nato mi mama chytila tvár do dlaní a uprela na mňa zrak. „Ty za to nemôžeš, rozumieš?“

Cez okienko sa pozrela na zadné sedadlo, kde bol do klobka schúlený Toby.

„Musíme odísť.“

„Kam?“

„Neviem. Jednoducho niekam inam.“ Otvorila dvere a tie sa v nočnom tichu ozvali hlasným škrípaním.

„Sme tu už dve noci,“ pokračovala. „Ak neodídeme, vyženie nás polícia.“

Keď si všimla prevrátený chladiaci box, strelila po mne pohľadom. Pomohla som jej teda všetko pozbierať a vrátila sa do auta. Len čo sme opustili parkovisko, zošuchla som sa na sedadle a zachmúrene hľadela von oknom. Prázdne obchody v meste Darby v Severnej Karolíne mi pripomínali mesto duchov. Všetko bolo zamknuté a temné.

Mama zaparkovala v uličke neďaleko Billových autosúčiastok a po vypnutí motora nás pohltilo ticho.

Cez žinku, ktorú upevnila uprostred auta, som prehodila osušku a vytvorila si niečo ako spáľňu. Pri pomyslení na Luanne zababušenú v ružovo-bielej perinke, s plyšiakmi zoradenými pozdĺž postele a gymnastickými stuhami prilepenými na ozdobnom čele postele som sa začala ľutovať. Priťahla som si nohy k sebe a potom sa všemožne obracala, až kým som nenašla tú správnu polohu. Napokon som sa uvelebila na chrbte s nohami opretými o dvere auta a hľadela na hviezdy.

A vtedy som to zbadala. Na telefónnom stĺpe bol prilepený plagát. Vyblednutý papier s nápisom: *ODMENA 500 DOLÁROV*. Pod tým bola

priložená fotografia psíka s vypúlenými očami a vyplazeným jazykom. A pod fotkou sa písalo: *NEVIDELI STE MA? VOLÁM SA MITSY.*

Päťsto dolárov! Moje nervy, kto by už len zaplatil takú sumu za malého starého psa?

„Mami?“ zašepkala som cez osuškovú stenu. Mama sa na prednom sedadle trochu pomrvila.

„Myslíš, že by nám na bývanie stačilo päťsto dolárov?“ zaujímalo ma.

Mama si povzdychla. „Je to možné, Georgína. Teraz už však spi. Zajtra máš školu.“

Pozrela som na Mitsy a mozog mi pracoval na plné obrátky. Čo ak by sa mi toho psíka podarilo objaviť? Dostala by som peniaze a mohli by sme si nájsť skutočné bývanie namiesto tohto starého odporného šrotu. Ten psík však mohol byť kdekoľvek. Ani neviem, kde by som mala začať hľadať. Navyše, ten inzerát bol už zrejme starý. Nieкто už určite Mitsy našiel a vyplatili mu odmenu. Neprestajne som sa dívala na ten plagát a premýšľala o Mitsy. Uvažovala som, či ešte ktosi nehľadá strateného psa, za ktorého bola vypísaná finančná odmena.

A vtedy som dostala nápad. Od nadšenia som sa posadila tak prudko, až Toby čosi zašomral zo sna a mama zasyčala: „Pssst.“

Opäť som si vyložila nohy na sedadlo a spokojne si ľahla vo svojej osuškovej spálni. V tom navlhnutom aute bolo cítiť mastné hranolčky a sprej proti hmyzu. Zatvorila som oči a usmiala sa. Mala som plán.

Ukradnem psa.

2

Nechala som si pár dní na rozmyslenie a až potom som prezradila svoj plán Tobymu. „Nesmieš o tom ani ceknúť,“ upozorňovala som ho.

Vykukla som zadným okienkom a prehodila cez nás osušku. Mama odišla do práce a s bratom sme čakali, keď bude načas vyraziť na zastávku.

Toby v tme pod osuškou prikývol: „Dobre.“

Priblížila som sa tvárou tesne k nemu a dodala: „Nikomú, je ti to jasné?“

„Jasné.“

Veľmi dobre som vedela, že riskujem, nemala som však na výber. Mama nám kázala, aby sme šli s Tobym zo školy spolu, takže mi ostal na krku. Nemohla som teda zájsť napríklad za Luanne alebo tak. Ako mám ukradnúť psa, aby si to Toby nevšimol? Keby to zistil, určite by to hneď vytrúbil

mame. No ak mu nahovorím, že je súčasťou môjho plánu, možno bude držať jazyk za zubami.

„Spravíme to takto,“ začala som.

Na malú chvíľku som sa odmlčala, aby som svojim slovám dodala vážnosť. Toby zbožňuje napätie. Uprene na mňa zízal a z úst mu bolo cítiť tuniaka. Okamžite som oľutovala, že som nás prikrýla tou osuškou.

„Ukradneme psa,“ vyhlásila som. „Čo na to povieš?“ Zaškerila som sa a čakala, že zahlási to svoje: „Super!“, ale iba civel na mňa s ústami otvorenými dokorán a naším osuškovým stanom sa pritom niesla tuniaková aróma. Zamávala som si rukou pred nosom a zhodila z nás osušku.

„Panebože, Toby, čo keby si si vyčistil zuby?“

Prebodol ma pohľadom. „A ako asi?“ vyhrkol. „Veď tu nie je umývadlo!“ Rozhadzoval rukami okolo seba.

„A čo voda z chladiaceho boxu?“ navrhla som.

„Nehrozí, je to nechutné.“

„Ako povieš. No a,“ pokračovala som, „nechceš teda vedieť, *prečo* ukradneme psa?“

Prikývol a prameň mastných vlasov mu padol do očí. Toby mal medené rovné vlasy po mame, zatiaľ čo ja som zdedila otrasnú čiernu kučeravú